

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 499-1929)

Originalt emne

Gader

Gader/Anlæg, Udvidelse og Regulering af Gader og Veje, Gadeplaner

*Gader/Brolægning, Asfaltering og Istandsættelse af Gader og Veje,
Brolægningsbidrag*

Uddrag fra byrådsmødet den 7. november 1929 - side 1

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 499-1929)

Licitation over Jordarbejde paa Amtmandstøften.

Brolægningsudvalget indstiller, at Fylden køres til Krogen, hvor Østre Mole støder til Kysten ved Strandvejen, og at Arbejdet overdrages til Entreprenør B. Jensen for 15193,50 Kr.

Andr. Bitsch oplyste, at Udvalget knnde tænke sig 3 Steder at køre den afgravede Jord hen, nemlig Tangkrogen, Ringgaden og Silkeborgvej. R. Jensen havde givet det billigste Tilbud for Kørsel til Tangkrogen, og Udvalget foreslog at antage dette. Der var ikke taget noget Forbehold m. H. t. Arbejdskraften, da den første Betingelse her var, at det kom til at gaa hurtigt.

Holst-Knudsen vilde benytte Lejligheden til at gøre opmærksom paa, at Havnen var i Færd med at tilegne sig et Stykke Strandbred ude ved Strandvejen, nemlig den saakaldte Tangkrog. Her havde Havneingeniøren rejst et Stakit; det betød, at Havnen uden videre tog dette Areal, og naar man nu kørte Fylden derud, forøgede man altsaa Havnens Areal uden at faa noget Vederlag derfor. Der var ikke megen Mening i, at Havnen uden videre skulde kunne tilegne sig at Stykke Jord, som var Kommunens ligesom den øvrige Strandbred.

Andr. Bitsch mente ikke, at Havnen uden videre kunde annektere noget af Byens Grund; men Taleren kunde ikke indse, at det blev Havnens, fordi der blev kørt noget Jord derud. Selvfølgelig kunde man ogsaa køre Jorden ud mellem Silkeborgvej og Aaen, men det var næppe nødvendigt, for Byraadet kunde nok enes om at protestere imod, at Havnen tager Byens Jord; naar Havnen skulde sælge Jord til Kommunen var den i hvert Fald dyr nok dermed.

J. Perregaard meddelte, at Spørgsmaalet havde været rejst i Havneudvalget, hvor Taleren hævdede, at det var Kommunens Strand. Der kunde vist med Tiden blive en dejlig Plads, og et udmærket Sted til nogle faste Badehuse længere ude. Havneingeniøren oplyste, at Skellet var sat for at hindre Folk i at aflæsse urent Fyld i Krogen. Men jo stærkere man kunde fylde denne Tangkrog, jo bedre for Byen, for saa blev man lettest fri for Tangsamlinger. En Del af Fylden tog Havet, men noget blev dog liggende, og Krogen kunde da lidt efter lidt blive udfyldt, og saa maatte det senere afgøres, om Arealet var Kommuners eller Havnens. Havnen havde ogsaa Strid med Statsbanerne om Stranden Nord for Byen; der skulde nok engang en Landvæsenskommission til at afgøre den Sag, og saa kunde den maaske samtidig afgøre det andet Spørgsmaal.

Leonhard Hansen havde tænkt, at man uden videre kunde tiltræde Brolægningsudvalgets Forslag, for ingen tænkte vel paa, at der kunde ligge noget Lumskeri bagved. Men Taleren havde ganske vist glemt, at det her drejede sig om Havneudvalget, og der kunde maaske blive Plads til et Pakhus derude, naar Krogen blev fyldt op. Hvis Havneudvalget havde skumle Planer for om at tilegne sig Jord og senere sælge den til ublu Priser, saa burde Kommunen næppe hjælpe til dermed, men hellere køre Jorden et andet Sted hen. Taleren vilde derfor anse det for rigtigst, at Udvalget tager Indstillingen tilbage, og at man overdrager til Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse at forhandle med Havneudvalget om det omtalte Stykke Jord.

P. Petersen mente, at de ærede Medlemmer saa Syner. Naar Brolægningsudvalget foreslog dette Sted, var det selvfølgelig, fordi det var lettest at komme af med Jorden der, og ikke for at gøre Havnen en Tjeneste. Men Havnen skulde bruge Fyld til Udvidelse af Pladsen til Statsbanernes Kuloplæg, og maaske var det praktisk at køre Fylden derud; det kunde næppe blive meget dyrere.

Andr. Bitsch havde ikke noget imod at tage Indstillingen tilbage, men paa den anden Side hastede det med Arbejdet. Forøvrigt havde Havneudvalgets Formand ofte slaaet fast, at

Stranden tilhører Kommunen, og Kommunen havde ogsaa maattet bekoste baade Foranstaltninger mod Tangplagen og Kystsikring ved Strandvejen.

J. Perregaard havde i Udvalgets sidste Møde gjort opmærksom paa det af Konsul Petersen nævnte Forhold. Naar Havnen havde Brug for Fyld, hvilket Havneingeniøren havde erklæret, var det meningsløst ikke at køre den derud; Havnen kunde jo betale den sædvanlige Pris, som vist var ca. 1 Kr. pr. m³. Hvis de kære Embedsmænd kunde samarbejde lidt bedre, kunde Kommunen ofte spare Penge.

Chr. Christiansen vilde gerne gaa med til at køre Fylden til Silkeborgvej, saafremt det er Byraadets Ønske, for hvis der var blot del mindste om det, som Landsretssagføreren havde peget paa, var der ingen Anledning til at give Havnen en Finger, saa den senere skal tage hele Haatiden.

Holst-Knudsen bemærkede, at naar der blev sagt, at man saa Syner, saa havde Taleren i hvert Fald set Havneingeniøren sætte Hegn paa Kommunens Grund uden Byraadets Tilladelse, og det vilde sige, at Havnen opsætter et Skel uden at indbyde dens Nabo, Kommunen til at være med dertil. Taleren kunde slutte sig til Tanken Om, at Udvalget for Byens Udvidelse og Bebyggelse tager en Forhandling med Havneudvalget for at faa fastslaaet Havnens og Kommunens Grænser. Havnen havde altid hævdet, at det var Byen, der skulde bære Byrderne m. H. t. Kystsikring o. s. v., og saa maatte Byen ogsaa have Ejendomsretten dertil.

Chr. Nielsen kom til at tænke paa det gamle Ord, at naar Katten er ude, spiller Musene paa Bordet! Landsretssagføreren var maaske ikke kommen med disse Udtaliser, hvis Borgmesteren havde været til Stede. Taleren forstod ikke denne nærmest fjendtlige Holdning overfor Havneudvalget; det syntes, som om en Del af Byraadets Medlemmer havde noget imod Havneingeniøren, men det var jo ikke ham, der bestemte, hvor Skellet skal gaa, og dette maatte i hvert Fald let kunne fastslaaes. Man burde ikke fremsætte den Slags Udtalelser, for Havnen betød dog en Del for Byen, og Byraadet maatte vel ogsaa være interesseret i Havnen.

Fogh Mogensen troede ikke, at andre Udvalg havde noget imod Havneudvalget; det var altid meget elskværdigt og ikke bange for at betale en eller anden lille Udgift for Brolægningsvæsenet! Dog vilde Havnen ikke deltege i Udgiften til Foranstaltningen mod Tangplagen eller Kystsikringen med Stensætning og Høfder, skønt disse Ting ogsaa kom Havnen tilgode. Udvalget havde foreslaaet at køre Fylden til Tangkrogen, fordi det var

billigst, og ved Silkeborgvej havde man Fyld nok fra de store Udgravninger Vest for Byen. Men man kunde jo godt tage Sagen tilbage og forhandle med Havneudvalget om Aftagning af Fylden, men Udvalget burde saa have Lov til at paabegynde Arbejdet.

J. Perregaard syntes, at hvis der nogen Sinde blev Strid mellem Havnen og Kommunen om det Stykke Jord, var det da en Fordel for Kommunen at kunne henvise til, at den har ladet Fylden køre derud, saa Udvalget kunde nok paabegynde Arbejdet. Høfderne laa saa langt ude, at de ikke vedkom denne Sag. Taleren var ogsaa meget forbavset over det Hegn, der var sat op dernede, og man havde ogsaa talt med Havneingeniøren om at fjerne det, men hidtil havde man ikke haft Tid dertil.

P. Petersen mente stadig, at Landsretssagføreren saa Syner. Hvis Havneingeniøren havde været paa gale Veje, saa havde Taleren set noget meget værre tra andre Ingeniører, som uden videre gik ind i Folks Haver og væltede Træer og Hegn. Taleren henstillede at slutte Diskussionen og tiltræde Indstillingen i Realiteten, men at man forespørger, om Havnen har Brug for Fylden, og naar man var saa bange for, at Havnen skal have en Fordel, havde man jo Lov til at tage Betaling derfor.

A. E. Baastrup anbefalede at tiltræde Indstillingen, som den forelaa. Tanglugten var en frygtelig Plage Syd for Byen, og hvis det kunde hjælpe at fylde Krogen, burde det snarest ske. Man fik nok til sin Tid Skellet sat mod Havnen.

H. P. Christensen henstillede at slutte Diskussionen.

H. J. Baden tvivlede meget om, at man kom til at opleve, at Havnen betaler noget til Kommunen for Jord; men hvis der var en Chance derfor, burde den benyttes. Man kunde dog nok overlade til Brolægningsudvalget at undersøge dette uden derfor at udsætte Arbejdet. Naar Chr. Nielsen forundrede sig over Stemningen overfor Havneudvalget, skyldtes det vist, at han var temmelig nyt Medlem; de ældre Medlemmer i Byraadet havde vist alle den Følelse, at naar det var noget, som Havnen var med i, gjaldt det om at passe paa. Hvis Jorden skulde køres til Tangkrogen, vilde Taleren i hvert Fald anbefale, at den lægges paa den Side af Hegnet, der vender mod Kommunen.

Indstillingen vedtoges, idet det overlades til Brolægningsudvalget at tage Bestemmelse om Anbringelse af Fylden.